

HỒI 39

CON NGƯỜI ĐẠI ÁC

Sự thật thì Tả Công Long không sợ Kim Bất Hoán về phương diện võ công. Vì vừa rồi lão đã thấy trong khi giao đấu với Kim Vô Vọng.

Võ công của Kim Bất Hoán khó mà hơn lão nổi.

Tả Công Long hơi sợ là bởi bộ mặt đanh ác của Kim Bất Hoán. Bộ mặt như ác quỷ hiện hình của hắn quả có một sức khủng bố lạ lùng.

Tả Công Long cũng không phải là người tốt, lão từng gặp kẻ ác nhiều hơn người lành. Nhưng chưa từng thấy bộ mặt nào ác độc như bộ mặt của Kim Bất Hoán trong lúc này.

Lão ta chưa từng gặp bộ mặt nào đanh ác đến thấy phải rợn người như thế.

Lão đứng như chết trân một chỗ không biết phải làm sao.

Kim Bất Hoán chậm chạp đứng lên, chậm chạp đi lại trước mặt Vương Lâm Hoa. Miệng hắn vẫn ngòm ngoàm đầy thịt và tay hắn bung chén rượu đầy, sóng sánh bắn văng từng giọt ra ngoài.

Hắn bước từng bước một, mỗi bước hắn đi rượu lại bắn ta.

Tả Công Long có cảm tưởng y như hắn đang bung chén máu.

Con mắt độc nhất của hắn tua tua những tia ác độc ngẫu ngẫu, y như máu từ trong đó cũng sắp sửa bắn ra...

Mặt Vương Lâm Hoa xạm xanh như tàu lá, hắn gượng cười:

- Kim huynh định làm gì thế?

Kim Bất Hoán nhăn hàm răng đầy bọt thịt:

- Tả Công Long không biết ý định của tôi, chẳng lẽ luôn đến công tử cũng không biết nữa à?

Vương Lâm Hoa nói:

- Tuy biết nhưng cũng còn có chỗ chưa hiểu lắm.

Kim Bất Hoán cười hì hì:

- Có chỗ nào không hiểu?

Vương Lâm Hoa hỏi lại:

- Có phải Kim huynh định giết tôi không?

Kim Bất Hoán chột cười hô hô:

- Giỏi, chú bé thông minh đấy.

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhưng Kim huynh với tôi vốn là bạn ăn thề, thì sao lại muốn giết tôi?

Kim Bất Hoán phun mạnh một bãi nước bọt xuống đất:

- Bạn ăn thề? Bạn ăn thề thì đáng đồng tiền bát gạo gì chứ? Há, có hùm beo thì có sư tử, họ Kim này suốt đời không có bạn bao giờ, ai tìm họ Kim để kết bạn thì người đó đui.

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhưng ngày trước...

Kim Bất Hoán ngắt lời:

- Ngày trước thì người còn có đường, tấp theo người tự nhiên ta cũng nhắm nháp được đôi chút, bởi thế ta mới qua qua lại lại với người, thế nhưng bây giờ người đã ngáp ngáp như gà nuốt giầy thun, thì còn sơ mũi gì nữa chứ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Ngay bây giờ tôi bị sơ ý mang thương, không lâu cũng sẽ lành, thế lực của tôi đầy đầy trong mười ba tỉnh, thuộc hạ mấy ngàn người, nếu Kim huynh còn muốn kết bạn với tôi, khi tôi lành bệnh thì sự ích lợi cho Kim huynh lớn lao biết bao nhiêu. Người thông minh như Kim huynh, không lẽ việc đó lại không thấy nữa sao?

Bên ngoài dòm vào, Chu Thất Thất khẽ gật đầu.

Bên lằn mức sống chết mong manh, thế mà Vương Lâm Hoa lại có thể bàn chuyện một cách tỉnh bơ như thế, và nhất là gương mặt không đổi sắc... điều đó làm cho nàng có hơi bội phục.

Thấy Kim Bất Hoán gật gật đầu:

- Phải, nếu người mạnh thì ta cũng gặm được ít xương... nhưng, một là ta đời không nổi, hai là nếu bây giờ giết người, ta sẽ có lợi lớn hơn.

Hắn cười khịt khịt và nói tiếp:

- Họ Kim này làm việc từ xưa đến nay không cần gì khác cả, chỉ cần việc lợi mà thôi. Có lợi là làm, làm hết tình, làm thẳng thắn. Nếu cần đội khu thiên hạ mà có lợi vẫn cứ làm.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Nhưng nếu giết tôi thì Kim huynh có lợi gì?

Kim Bất Hoán nhướng nhướng mắt:

- Lợi nhiều lắm chứ sao không? Người muốn nghe à?

Vương Lâm Hoa nói:

- Muốn nghe lắm chứ.

Kim Bất Hoán nói chậm từng tiếng:

- Một, nếu giết người, thì cái tin vật của Chu Thất Thất sẽ về tay ta, một đồng vàng to như thế không có lợi sao?

Vương Lâm Hoa gật gật đầu:

- Té ra chuyện đó Kim huynh cũng biết.

Kim Bất Hoán nói tiếp:

- Hai, cái thân của người cũng có giá lắm. Mang thân người đến Nhân Nghĩa Trang, chẳng những ta có được một món tiền thưởng lớn, mà bọn họ còn hoan hô “Nghĩa Sĩ” Kim Bất Hoán nữa chứ. Khoái không? Được lợi, mà còn có danh thì còn gì sung sướng bằng? Kể cả Trâm Lăng nữa, hấn thù người lắm, ta giết người, tự nhiên hấn sẽ vỗ vai ta, gọi ta là bạn... Và người đừng quên, Kim Vô Vọng cũng bị người giết đấy nhé.

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Hay... hay...

Kim Bất Hoán vỗ tay cười lớn:

- Tự nhiên là hay rồi, chính người cũng phục ta nữa, phải không?

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhưng Kim huynh cũng đừng quên rằng thuộc hạ của tôi nhiều người giỏi lắm, gia mẫu tôi lại là cao thủ đệ nhất võ lâm. Kim huynh giết tôi thì họ đâu dễ buông tha Kim huynh được.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Nhưng ta giết người thì ai biết?

Vương Lâm Hoa nói:

- Kim huynh phải đến Nhân Nghĩa Trang lãnh thưởng.

Kim Bất Hoán cười hô hô:

- Cái đó thì người hãy yên lòng, Nhân Nghĩa Trang đã có ước lệ là “thủ khẩu như bình”, bởi vì nếu không thì ai dám giết người lãnh thưởng.

Vương Lâm Hoa liếc về phía Tả Công Long:

- Còn có Tả Bang Chủ đây chi?

Hai tiếng “Bang Chủ” Vương Lâm Hoa cố nhấn thật mạnh và quả nhiên, từ này giờ ngồi xuôi xị mất thần trên ghế, Tả Công Long nghe đến hai tiếng ấy vụt ngồi thẳng dậy.

Hai tiếng “Bang Chủ” đối với Tả Công Long y như một liều thuốc kích thích công hiệu lạ lùng.

Phải, nếu Vương Lâm Hoa mà chết, thì còn có ai là người đưa lão lên ngôi Bang Chủ?

Hai tiếng “Bang Chủ” như một ngọn lửa đốt cháy lòng tham, ngọn lửa tham một khi đã cháy lên thì tất cả những gì sợ sệt thảy đều quên hết.

Nhân loại đã từng rủ nhau lao vào chỗ chết một cách ngang nhiên, cũng chỉ vì ngọn lửa tham đốt cháy tinh thần.

Tả Công Long đứng phất lên quát lớn:

- Đúng. Bất cứ ai muốn hại Vương công tử, Tả Công Long này nhất định không thể tọa thị điềm nhiên.

Giọng lão ta dội trong phòng kín, âm hưởng ồn ồn, nhưng Kim Bất Hoán vẫn không thềm đếm xia, hấn cứ lạnh lùng nói với Vương Lâm Hoa:

- Tả Công Long à? Hứ, nếu hấn là kẻ thông minh thì hấn sẽ ngồi yên. Vì người bây giờ thì còn có nhằm nhè gì nữa. Hấn ngồi yên mà còn có lợi hơn.

Vương Lâm Hoa nói:

- Tả Công...

Kim Bất Hoán cướp lời:

- Nếu hấn không biết điều, ta sẽ giết luôn một lượt...

Và quay lại nhìn Tả Công Long, Kim Bất Hoán gầm gừ:

- Còn một cánh tay nữa mà, thử xem.

Liếc xuống cánh tay bị thương của mình, Tả Công Long ủ rũ ngồi bệt xuống ghế.

Kim Bất Hoán cười ha hả, hấn nốc cạn chén rượu và quăng mạnh xuống đất, cái chén ngọc vỡ từng mảnh nhỏ...

Tiểu Linh và Tiểu Phương tái mặt đứng nép sát vào góc phòng từ nãy đến giờ. Thình lình Tiểu Linh ưỡn ngực tới trước, vỗ khễ vào má Tiểu Phương:

- Coi kìa, tại cô làm cho Kim lão gia nổi giận đó thấy không? Mau mau ra tiếp Kim đại gia đi, cho Kim đại gia bớt giận.

Đúng là một cô gái phong trần dày dặn, vừa có kiến thức lại vừa can đảm. Vừa nói cô vừa ưỡn ngực uốn éo đi ngay ra.

Thật ra nàng không hấn muốn cứu Vương Lâm Hoa, nhưng vốn biết rõ rằng nếu họ Vương chết thì nàng cũng sẽ bị giết. Và tuy biết thế, nhưng Vương Lâm Hoa vẫn liếc về nàng bằng tia mắt vô cùng cảm kích.

Tiểu Linh kéo tay Tiểu Phương ưỡn ẹo đi ra, tới trước mặt Kim Bất Hoán, ả xô Tiểu Phương vào mình Kim Bất Hoán còn chính ả thì lại bá lấy cổ và hun bừa lên mặt:

- Kim đại gia, đừng giận nữa mà làm mất cuộc vui...

Kim Bất Hoán một tay ôm lưng Tiểu Phương, một tay nắn nắn ngực Tiểu Linh, hấn nói giọng trây trúa:

- Chà... thật là mềm... thật muốn lột vỏ quá.

À Tiểu Linh cũng không kém, ả càng cạ sát vô hơn nữa và cả thân mình uốn qua uốn lại quán lấy Kim Bất Hoán:

- Lột thì lột đại đi... Người ta nóng muốn chết đây nè...

Và ả kê vào tai Kim Bất Hoán nói vừa đủ nghe:

- Ở phía trong còn có cái giường êm lắm... vô đó rồi “lột” nghe.

Kim Bất Hoán cười khi khi:

- Vậy hả? Tốt lắm...

Chát. Chát.

Kim Bất Hoán vụt hất tay lên, hai cô ả văng nhào vô vách, trên má còn hằn đủ năm ngón tay...

Tiểu Linh vừa xoa má vừa rên:

- U... Kim đại gia...

Kim Bất Hoán cười sằng sặc:

- Đồ chó cái, người tưởng lão tử dễ bị mắc bẫy người lắm à? Bọn chó cái của bây mà qua mặt lão tử được sao?

Tiểu Linh chưởi lớn:

- Thằng già chột, thằng già đui, thương tưởng đến người mà người làm phách. Hừ, thứ đồ xách dép người ta còn không được nữa là...

Y như là trúng vào cái nghề chuyên môn, cô ả nổi gân cổ chưởi nát không còn một chỗ...

Kim Bất Hoán cười lớn:

- Tốt, chửi đi, lão tử khoái cái đó lắm, làm một chuyện mà được nghe chưởi là điều mà lão tử khoái chí tử đấy.

Thật là tòi bại, Chu Thất Thất nghe phát buồn nôn. Tả Công Long cũng nhăn mặt...

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Bằng vào con người của người, thật là toàn thiên hạ rất khó tìm thấy. Vương Lâm Hoa ngày nay ngã dưới tay của con người như thế thật là oan uổng...

Kim Bất Hoán gật đầu:

- Khá đấy.

Hắn cười khô một tiếng rồi nói tiếp:

- Chắc bây giờ thì ngươi hối hận lắm phải không? Hối hận vì không mang cả bọn Cái Bang đến đây, hối hận vì đã sai hai gã tâm phúc đi tìm thuốc cho ta, phải không?

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Hối hận thì không, chỉ tiếc thôi.

Kim Bất Hoán nhướn mắt:

- Ngươi tiếc cái gì?

Vương Lâm Hoa nói:

- Ta tiếc vì một nhân tài như ngươi mà lại cũng không được sống lâu...

Thoáng sững sốt, nhưng Kim Bất Hoán lại cười lớn:

- Ngươi sợ quá rồi nói sảng à? Người sắp chết là ngươi chứ đâu phải là ta.

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Phải, ta sắp chết, nhưng ngươi cũng thế thôi.

Kim Bất Hoán thét lớn:

- Láo.

Vương Lâm Hoa dịu giọng:

- Kim huynh, tuy anh là kẻ ti tiện, vô sĩ, giao hoạt nhất, nhưng tại hạ hãy còn chỗ hơn mà.

Kim Bất Hoán rùn vai:

- Nhưng, ngươi còn phải co vùi, không bầy ta được.

Tuy nói thế, nhưng qua thái độ của Vương Lâm Hoa, Kim Bất Hoán cũng đã bắt đầu hơi ngán.

Vương Lâm Hoa nói:

- Tuy tôi vẫn phải chịu thua Kim huynh, nhưng Kim huynh cũng phải chịu thua tôi sau đó. Hà hà... Kim huynh uống rượu này giờ mà không nghe gì à? Trong rượu đó có thứ thuốc làm cho thủng ruột đấy.

Kim Bất Hoán nghe như sét nổ lòng bùng bên tai, hắn khựng người lơ lảo...

Mồ hôi trên trán hắn bắt đầu rịn ra, nhưng hắn vẫn cười:

- Ngươi... ngươi lừa ta.. hà hà... Nếu trong rượu có thuốc độc, sao... sao đến bây giờ ta vẫn không cảm thấy gì cả?

Hắn vẫn cười, tỏ vẻ không tin, nhưng giọng nói hắn hơi run.

Vương Lâm Hoa nói:

- Đâu có chi mà phải sớm vậy. Bảy ngày sau kia chứ. Trong thiên hạ này chỉ có một mình tôi chữa được thôi. Bây giờ Kim huynh giết tôi thì bảy ngày sau đó, e rằng....

Kim Bất Hoán nhảy dựng lên la lớn:

- Ngươi lừa... Đừng, đừng mong lừa được ta, ta giết ngươi.

Vương Lâm Hoa nói tỉnh khô:

- Cứ tự tiện, Kim huynh cứ việc ra tay.

Kim Bất Hoán nhích tới, nhắc tay lên...

Do dự một chút, hấn bỗng buông tay xuống, rồi cung kính thốt:

- Vương công tử, tại hạ chỉ đùa với công tử thôi, mong công tử đừng để tâm.

Vương Lâm Hoa nói:

- Kim huynh trước thì hách dịch, sau thì cung kính, chuyện Kim huynh đùa đó làm cho đệ khó chịu quá.

Tả Công Long cũng cười hùa:

- Phải, Vương công tử nói phải lắm, Kim...

Kim Bất Hoán quay lại cười đanh ác:

- Sao? Tôi sao? Ngươi bây giờ cũng định lên chân đây à? Đừng quên nhé, ngươi có tốt gì đâu? Vương Lâm Hoa có để yên cho ngươi à?

Tả Công Long lau mồ hôi:

- Ta... vừa rồi ta chỉ bị ngươi uy hiếp...

Kim Bất Hoán nói tiếp:

- Ngươi cũng đừng quên, sinh mạng của ngươi bây giờ hãy còn nằm gọn trong tay ta đó nhé, lúc nào cao hứng ta đều có thể dờ một trận đùa với sanh mạng của ngươi đấy...

Tả Công Long tháo mồ hôi hột:

- Tôi... tôi...

Ầm.

Cánh cửa bị đập tung, Chu Thất Thất lao vào.

Kim Bất Hoán giật mình quay lại:

- Chu Thất Thất...

Chu Thất Thất cười khanh khách:

- Ngươi muốn chạy đây à? Trâm Lăng, Trâm Lăng... họ ở đây này, mau lên.

Vừa gọi tay nàng đã vung lên tấn công tới tấp.

Thoáng thấy Chu Thất Thất, Kim Bất Hoán giật mình nhưng hấn lại mừng, hấn nghĩ đến nai tơ lọt vào hang cọp, hấn vung tay lên định khóa lấy nàng...

Nhưng, cái tên của Trầm Lãng từ trong miệng của Chu Thất Thất vừa thoát ra, Kim Bất Hoán vụt cảm nghe tay chân như muốn xụi.

Phải rồi, đã có Chu Thất Thất tự nhiên phải có Trầm Lãng... Hấn thoáng hơi run...

Chu Thất Thất hét lên:

- Kim Bất Hoán, người đừng chạy... đừng chạy...

Kim Bất Hoán lầm bầm:

- Đừng chạy là... ngu...

Hấn không còn nghĩ gì được nữa, hấn đánh càn một chiêu lấy có rồi băng mình ra cửa...

Chu Thất Thất lại hét lên:

- Còn Tả Công Long nữa, Kim Bất Hoán đã chạy rồi...

Tả Công Long rúng động... Hấn đã chạy sao mình không chạy... Chẳng lẽ lại ngu hơn hấn sao?

Và quả nhiên, Tả Công Long hay hơn Kim Bất Hoán một bậc, lão ta lao mình ra cửa chạy như thấy quý...

Chu Thất Thất hét lớn:

- Có gan thì đừng chạy.

Miệng tuy la lớn nhưng chân nàng vẫn không nhúc nhích. Miệng nàng bảo đừng chạy, nhưng trong bụng thì lại vái họ chạy, càng chạy xa càng tốt. Chạy đừng bao giờ trở lại.

Thấy Chu Thất Thất thình lình xông vào, lại nghe nàng kêu Trầm Lãng, Vương Lân Hoa biến sắc, hấn biết không còn mong gì thoát được.

Nhưng chợt thấy dáng điệu của Chu Thất Thất, hấn vụt nhếch cười...

Chu Thất Thất vẫn kêu lớn:

- Trầm Lãng, họ chạy ra đó, đuổi theo.

Vương Lân Hoa cũng vụt kêu lên:

- Vương Lân Hoa còn đây. Vương Lân Hoa còn đây.

Chu Thất Thất sững sốt, nhưng nàng nhận ra Vương Lân Hoa nháy giọng Trầm Lãng, rõ ràng hấn cố làm cho bọn Kim Bất Hoán không dám quay trở lại.

Và hấn ngó Chu Thất Thất cười và thấp giọng:

- Đa tạ Chu cô nương cứu trợ.

Chu Thất Thất quát:

- Câm mồm.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Trâm công tử sao chưa đến?

Chu Thất Thất gằn giọng:

- Tại sao ngươi biết hắn chưa đến? Hắn đứng ngoài kia kia.

Vương Lâm Hoa cười:

- Nếu Trâm Lăng ở ngoài, cô nương sẽ không bao giờ cho họ sợ chạy... Tại hạ cũng không cảm ơn cô nương đã đuổi dùm.

Chu Thất Thất gặn lại:

- Ngươi biết chắc thế à?

Vương Lâm Hoa nói:

- Xem sắc đoán việc là sở trường của tại hạ mà.

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Cứ cho là Trâm Lăng chưa đến đi, nhưng rồi sao? Một mình ta không đối phó ngươi được à?

Vương Lâm Hoa nói:

- Tại hạ bây giờ trời gà không chặt, xin cô nương cứ tự nhiên...

Chu Thất Thất hỏi:

- Đã thế sao ngươi còn hân hoan? Ngươi cho rằng ta đến cứu ngươi đấy à? Hừ, không đâu, ta không muốn ngươi vào tay người khác đấy chứ.

Vương Lâm Hoa cười:

- Tự nhiên, tự nhiên.

Chu Thất Thất gằn giọng:

- Vừa rồi ngươi uy hiếp Kim Bất Hoán, làm cho hắn không dám giết ngươi. Bây giờ lọt vào tay ta thì đừng mong dờ trò nữa.

Vương Lâm Hoa cười:

- Bây giờ cô nương có giết tôi, tôi cũng vẫn hân hoan... Được người đẹp như tiên giết, còn hơn để cho cái thằng ác ma một mắt...

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Nếu cho rằng lọt vào tay ta là dễ chịu thì ngươi đã lầm rồi. Kim Bất Hoán bất quá là chỉ giết ngươi thôi, chứ còn ta, ta sẽ làm cho ngươi khổ sở ê chề.

Giọng nói của nàng càng lúc càng rít giữa hai hàm răng, nàng nhớ đến việc Vương Lâm Hoa đã làm cho nàng khổ sở, máu hận trong nàng vọt bùng lên, nàng bước tới vung tay tát luôn ba bốn cái...

Wương Lâm Hoa cười:

- Có thể được bàn tay ngọc ngà của cô nương tát vào má thì quả là tam sinh hữu hạnh. Nếu không ngại đau tay, cô nương cứ việc đánh cho đã...

Chu Thất Thất rít lên:

- Thật đấy à?

Nàng vung tay đánh luôn năm sáu tát nữa...

Wương Lâm Hoa vẫn cười:

- Hay quá, đánh thật đẹp.

Chát. Chát. Chát.

Liên tiếp bảy tám tát tai nữa, da mặt trắng xanh của Vương Lâm Hoa vọt tím bầm và sưng húp lên như một cái đầu heo.

Chu Thất Thất gằn gằn:

- Đánh được đấy chứ? Ngươi còn muốn ta đánh nữa không?

Wương Lâm Hoa nói:

- Tôi... tôi...

Mặt hắn bây giờ nóng bừng bừng như lửa đốt, những lời lẽ khôn ngoan lẽ lự cũng không còn nói ra được nữa.

Tiểu Linh và Tiểu Phương nép sát vào vách tròn đôi mắt, hai ả không ngờ một thiếu nữ xem đẹp dễ dãi dàng như thế, mà thủ đoạn lại dữ dằn hơn cả đàn ông.

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Sao? Nói đi, được, ta đánh tiếp.

Không thấy nàng vận lực cho lắm, nhưng tay hạ xuống vừa nhanh mà cũng vừa nặng vô cùng...

Wương Lâm Hoa thở ra, hỏi:

- Cô nương biến thành hung dữ bao giờ thế?

Chu Thất Thất hỏi:

- Ngươi cảm thấy đủ chưa?

Wương Lâm Hoa lật đật đáp:

- Đủ rồi. Đủ rồi.

Chu Thất Thất lại hỏi:

- Đánh thế có oan không?

Vương Lâm Hoa cũng đáp vội:

- Không, không oan chút nào cả.

Chu Thất Thất nói gần từng tiếng:

- Người cứ tưởng rằng ta là Chu Thất Thất của ngày xưa là người đã quá lắm. Ta cho người biết, ta đã biến đổi rồi, từ đầu đến chân biến đổi từng phân từng tấc.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Cô nương phải chăng vừa mới tức giận ai?

Chát. Chát.

Hai tát tai nữa cắt ngang câu hỏi của Vương Lâm Hoa và Chu Thất Thất nhích lên một bước nữa:

- Người còn nói một tiếng bậy bạ nữa ta sẽ cắt một vành tai của người liền. Hừ, người không tin à? Ta không phải để cho người khinh lờn mãi đâu.

Vương Lâm Hoa vội vàng nói:

- Vâng, tôi xin tuân...

Chu Thất Thất lại gần gần:

- Người còn nhớ chớ, hôm đó người đã lừa và làm nhục ta?

Vương Lâm Hoa ấp úng:

- Vâng, còn nhớ, nhưng cô nương, chuyện ngày xưa còn nhắc lại làm chi?

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Không nhắc lại? Hừ, suốt đời ta, ta không bao giờ quên được. Quả trời cao có mắt cho nên ngày nay người lại lọt vào tay ta. Bây giờ người còn có gì để nói nữa không?

Vương Lâm Hoa thở dài: - Tại hạ không còn gì để nói được nữa, bây giờ cô nương muốn sao, tôi xin chịu

vậy.

Chu Thất Thất gạt đầu: - Tốt, đưa đây?

Thấy nàng xòe tay, Vương Lâm Hoa hỏi: - Chi? Cái chi?

Chu Thất Thất giận dữ: - Người còn muốn đóng kịch nữa à? Người đã lừa lấy của ta vật gì thì mau trả lại

đây.

Vương Lâm Hoa gượng cười:

- Vâng, xin tuân lời cô nương.

Quả thật Vương Lâm Hoa bị thương nặng lắm, phải khó khăn mãi một lúc hần mới lấy được đôi hoa tai ra...

Chu Thất Thất chụt lấy cười gằn:

- Vương Lâm Hoa, không ngờ ngươi cũng có ngày nay nhỉ.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Cô nương còn có chi dạy bảo nữa không?

Chu Thất Thất không đáp. Nàng vuốt mớ tóc lòa xòa đi qua đi lại.

Nàng đi sang đông thì đôi mắt của Vương Lâm Hoa liếc theo sang đông, nàng đi sang tây thì đôi mắt hần cũng theo sang tây... Hần muốn theo dõi bước đi để đoán tâm ý của nàng.

Cô ả Tiểu Linh rụt rè bung lại một chiếc ghế và cố tạo một nụ cười thật dịu:

- Xin cô nương dần dần cơn giận, xin cô nương ngồi nghỉ một chút. Cho dầu công tử tôi có lòng phụ cô nương...

Chu Thất Thất quay phắt lại giận dữ:

- Con chó, hần phụ gì ta? Hần mà xứng đáng nói đến chuyện ấy à? Đứng dẹp một bên, ta không làm gì ngươi đâu, bép xép cái lỗ miệng là chết.

Tiểu Linh ráng cười:

- Vâng, vâng, tôi không dám nói gì cả.

Ả là đàn bà, ả rất biết tâm lý đàn bà, đàn bà mà một khi nổi giận thì bằng gấp trăm ngàn lần cái giận của đàn ông...

Ả đứng nép một bên không dám hó hé gì nữa cả.

Nhưng câu nói của Tiểu Linh làm cho Vương Lâm Hoa nảy ra một ý hay, hần nói:

- Người đàn ông mà có lòng phụ rẫy, họ sẽ ác lắm, cô nương muốn tìm người giúp đỡ để đối phó với kẻ đàn ông phụ rẫy thì tại hạ sẽ là người đắc lực...

Chu Thất Thất quát lên:

- Câm miệng.

Tuy cô làm bộ dạng hung dữ, nhưng vành mắt của Chu Thất Thất đã hồng hồng... Câu nói của Vương Lâm Hoa quả đã đánh trúng chỗ yếu của lòng nàng.

Vương Lâm Hoa mừng thầm, hần đã biết ngay bây giờ Chu Thất Thất chưa định giết hần. Và hần chỉ cần có thế. Miễn bây giờ đừng giết thì tự nhiên sẽ có cách.

Và lẽ tự nhiên là cách của hần sẽ có thừa.

Chu Thất Thất đi thêm hai vòng nữa rồi thình lình vung tay điểm vào mấy yếu huyệt của Vương Lâm Hoa, lấy mền bao hấn lại và vác lên vai đi thẳng ra ngoài...

Tiểu Linh run giọng:

- Cô... cô nương, cô đem Vương công tử đi đâu?

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Nếu có ai hỏi, người nói Vương Lâm Hoa đã bị Chu Thất Thất bắt đi. Nếu có ai muốn tìm thì người nói mạng của hấn đã mất rồi.

Tiểu Linh chớp chớp mắt, và ả vụt cười:

- Có người đến đây thì có lẽ chúng tôi cũng đã đi mất rồi...

Và ả lại nói nhỏ hơn:

- May quá, bạc của họ hãy còn đây.